

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 9 lipca 2014 r.

Poz. 3967

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR IFIII.4131.27.2014 WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 4 lipca 2014 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. *o samorządzie gminnym* (tj. Dz. U. z 2013 r., poz. 594), w związku z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* (t.j. Dz. U. z 2012, poz. 647, z późn. zm.)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr L/1182/14 Rady Miasta Katowice z dnia 28 maja 2014 r. w sprawie *uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego fragmentu Śródmieścia Katowic w rejonie ulic Kościuszki i Mikołowskiej*, w części określonej w:

- § 9 ust. 3 pkt 1 lit.b) tiret drugie;
- § 9 ust. 3 pkt 1 lit.b) tiret czwarte;
- § 9 ust. 3 pkt 1 lit.b) tiret piąte;
- § 9 ust. 3 pkt 1 lit.b) tiret szóste;
- § 9 ust. 3 pkt 1 lit.b) tiret siódme;
- § 9 ust. 3 pkt 1 lit.b) tiret ósme.

Uzasadnienie

W dniu 28 maja 2014 r. Rada Miasta Katowice podjęła uchwałę w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego fragmentu Śródmieścia Katowic w rejonie ulic Kościuszki i Mikołowskiej.

Stosownie do przepisu art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* (t.j. Dz. U. z 2012, poz. 647, z późn. zm. – zwanej dalej: u.p.z.p.), Prezydent Miasta Katowice, pismem znak: PP.6721.28.2011.AM z dnia 2 czerwca 2014 r., złożonym do tutejszego Organu w dniu 4 czerwca 2014 r., przekazał organowi nadzoru uchwałę Nr L/1182/14 wraz z dokumentacją prac planistycznych.

W dniu 2 czerwca 2014 r. organ nadzoru wszczął postępowanie nadzorcze oraz poinformował Gminę o możliwości złożenia wyjaśnień.

W trakcie prowadzonego postępowania nadzorczego, mającego na celu zbadanie legalności uchwały, organ nadzoru stwierdził, że została ona podjęta z naruszeniem zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w następującym zakresie.

Przepisami § 9 ust. 3 pkt 1 lit. b) uchwały, Rada Miasta Katowice ustaliła, dla obiektów zabytkowych objętych ochroną w planie, ochronę i zachowanie historycznych, oryginalnych elementów wyposażenia i wystroju sieni wejściowych oraz klatek schodowych, stanowiących przestrzeń wspólną, w postaci m.in. drzwi do mieszkań, okładzin kamiennych i ceramicznych ścian, posadzek, sztukaterii zdobiących ściany i sufity,

polichromii, schodów (biegi schodowe, stopnice, balustrady). Powyższe ustalenia dotyczą zatem wnętrzbudynków.

Stosownie do art. 15 ust.2 pkt 4 u.p.z.p. w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej.

Jednocześnie § 4 pkt 4 Rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587 – zwanego dalej: rozporządzeniem), wskazuje, że ustalenia dotyczące zasad ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej **powinny zawierać określenie obiektów i terenów chronionych** ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w tym **określenie nakazów, zakazów, dopuszczeń i ograniczeń w zagospodarowaniu terenów**.

Dodatkowo, w myśl z art. 7 pkt 4 i art. 19 ust. 3 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 162, poz. 1568 – zwanej dalej: u.o.z.), jedną z form ochrony zabytków są ustalenia ochrony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. W planie ustala się, w zależności od potrzeb, strefy ochrony konserwatorskiej obejmujące obszary, na których obowiązują określone ustaleniami planu ograniczenia, zakazy i nakazy, mające na celu ochronę znajdujących się na tym obszarze zabytków. Kompetencja ta ściśle koresponduje z art. 15 ust. 2 pkt 4 u.p.z.p., w myśl którego w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej. Wskazane upoważnienia zakreślają kompetencję do określenia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego szczególnych zasad, na jakich poszczególne zabytki, zależnie od indywidualnych uwarunkowań, mogą być chronione. Kompetencja ta nie oznacza jednak pełnej dowolności i musi być wykładana przez pryzmat obowiązującego prawa. W świetle art. 7 Konstytucji RP organy władzy publicznej działają w granicach i na podstawie prawa. Oznacza to, iż każde działanie organu władzy, w tym także rady miasta, musi mieć oparcie w obowiązującym prawie.

Z powyższego jednoznacznie wynika, że regulacje planu miejscowego powinny odnosić się do wskazania obiektów chronionych na mocy planu, w tym określenia zasad zagospodarowania terenów. Wskazane przepisy nie dają natomiast organom gminy kompetencji do formułowania wytycznych konserwatorskich, w szczególności odnoszących się do wnętrzbudynków.

Już art. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wskazuje, że przedmiotem tej ustawy są zasady polityki przestrzennej i zachowania ładu przestrzennego. Ponadto, plan miejscowy jako akt prawa miejscowego na mocy przepisów art. 4 ust. 1 i art. 15 ust. 2 pkt 1 u.p.z.p., ma na celu określenie przeznaczenia terenów oraz zasad ich zagospodarowania. Tym samym wnętrzbudynków pozostają poza regulacjami wskazanej ustawy, a tym samym poza kompetencjami rady miasta do decydowania o wystroju wnętrzbudynków poprzez miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. Tak daleko posunięte ustalenia nie mieszczą się bowiem w katalogu regulacji przyznanych gminie do stanowienia w akcie prawa miejscowego jakim jest uchwała w sprawie planu miejscowego.

W myśl art. 85 i 86 ustawy o samorządzie gminnym wojewoda sprawuje nadzór nad działalnością gminną na podstawie kryterium zgodności z prawem. Zgodnie z art. 91 wskazanej ustawy uchwała gminy, która jest sprzeczna z prawem jest nieważna. O nieważności uchwały w całości lub w części orzeka organ nadzoru w drodze rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na konieczność taką wskazuje także art. 28 u.p.z.p., którego przepisy jednoznacznie mówią, że naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały gminy w całości lub w części.

Zatem akt prawa miejscowego może być objęty stwierdzeniem nieważności w całości lub w części. O zakresie rozstrzygnięcia decyduje natomiast fakt, czy stwierdzone naruszenie prawa będzie miało wpływ na całą uchwałę, czy będzie dotyczyło jedynie pojedynczych przepisów niezgodnych z aktami prawa hierarchicznie wyższymi, które to jednak naruszenia nie będą rzutować na całą uchwałę.

W omawianej sprawie, ustalenia Rady Miasta Katowice, zawarte w § 9 ust. 3 pkt 1 lit. b) uchwały, wykraczające poza zakres planu miejscowego w zakresie ochrony zabytków, określony przepisami art. 15 ust. 2 pkt 4 u.p.z.p. nie wpływają na legalność całej uchwały, co daje organowi nadzoru uprawnienie do stwierdzenia nieważności jedynie błędnych zapisów.

Mając na uwadze powyższe organ nadzoru stwierdza nieważność uchwały Nr L/1182/14 Rady Miasta Katowice z dnia 28 maja 2014 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego

fragmentu Śródmieścia Katowic w rejonie ulic Kościuszki i Mikołowskiej, w części wskazanej w sentencji niniejszego rozstrzygnięcia.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje prawo złożenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach za pośrednictwem organu nadzoru – Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni od jego doręczenia.

z up. WOJEWODY ŚLĄSKIEGO
Z-ca Dyrektora Wydziału Infrastruktury

Bożena Goldamer - Kapala

Otrzymują:

- 1) Rada Masta Katowice
- za zwrotnym potwierdzeniem odbioru,
- 2) A/a.